

ERC a favor d'una llei de cooperació digna i solidària

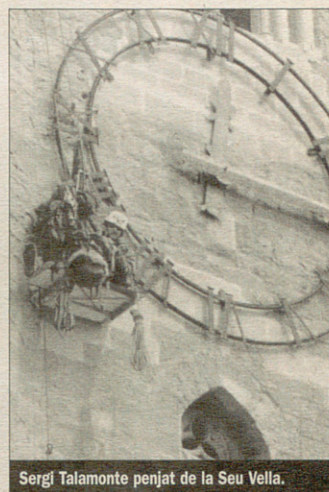
La proposta de Llei de Cooperació Internacional per al Desenvolupament enviada inicialment al Congrés per part del govern del PP, era del tot insuficient i estava marcada en alguns aspectes per una voluntat més mercantilista que no pas solidària. El redactat del PP, rebutjat per totes les forces d'esquerra i un ampli ventall d'organitzacions socials i ONG, provocà accions de protesta, com les del jove Sergi Talamonte penjant-se de la façana de la Seu Vella de Lleida,

que van cridar poderosament l'atenció de l'opinió pública catalana.

Finalment però, la llei, ha estat modificada ampliament en el debat parlamentari i ja ha arribat al Senat en unes condicions molt més satisfactòries.

ERC vol una llei de cooperació digna que representi un avenç real pel que fa a la solidaritat amb els països del tercer món, que emfasitzi que els problemes de desequilibri nord-sud tenen un caràcter estructural i que qualsevol acció

per a la seva resolució ha de ser formulada i impulsada des dels principis de democràcia, sostenibilitat, justícia, equitat i tolerància. ERC considera que el marc legal ha de recollir explícitament el paper de les corporacions locals, l'administració més propera al ciutadà, que genera una solidaritat més participativa i directa. Per això cal que la llei possibiliti la cessió a l'administració local de recursos de l'Estat destinats a la cooperació i la sensibilització social.

Sergi Talamonte penjat de la Seu Vella.

opinió

Anna Simó

comissió sectorial
de política lingüística

La normalització lingüística als municipis

Hi ha molta feina per fer políticament a nivell local, hi tinguem o no representació. I, no ens enganyem, hi ha temes locals que molts consideren que són més importants en el dia a dia i que afecten directament el benestar de la població que no la normalització lingüística. Però no hem d'oblidar la importància que la política lingüística té en «l'ideari» d'ERC i la percepció social que som un partit especialment sensible per aquest tema i coherent en les propostes.

I el terreny local és tan clau com ho pot ser l'autonòmic, especialment per la proximitat amb la ciutadania. El procés de normalització lingüística és també, doncs, responsabilitat de l'Administració local, tant pel que fa a l'àmbit intern dels ajuntaments, consells comarcals i diputacions com a l'àmbit extern, ciutadà.

En l'àmbit intern es tradueix en l'increment de l'ús del català en l'estructura de l'administració (representants institucionals, apa-

rell administratiu i, indirectament, les empreses proveïdores), l'exigència de coneixements suficients al personal que hi treballa segons la tasca que hi desenvolupa o l'aprovació i aplicació dels reglaments d'ús lingüístic. En l'àmbit extern, en la promoció de la normalització lingüística entre els ciutadans i ciutadanes i organitzacions i empreses locals.

L'any 1995 la Generalitat de Catalunya va aprovar el Pla General de Normalització Lingüística, que volia ser una eina de coordinació de la política lingüística a tot el territori. Preveu diversos objectius prioritaris fins al 2004 i les mesures corresponents en l'Administració local: intensificar l'activitat normalitzadora a les àrees de menor coneixement del català, prioritzar les accions en l'àmbit local conjuntament i generalitzar la suficiència dels coneixements de català del personal. En aquest àmbit en especial s'atorga un paper fonamental al Consorci per a la

Normalització Lingüística, un organisme creat el 1989 amb participació de la Generalitat i dels ens locals i que hauria de ser el referent territorial en normalització lingüística.

Els ajuntaments i la resta de corporacions locals disposen, doncs, d'unes quantes eines al seu abast. Eines *ad hoc*, però també d'altres que formen part de la pròpia estructura administrativa i que, sovint, no s'utilitzen a fons. Des de les corporacions locals es pot pensar que, destinant les partides corresponents al manteniment dels serveis i oficines locals i comarcals de català i aprovant reglaments d'ús o catàlegs de perfils lingüístics laborals, ja han posat els recursos que calia.

De fet, encara queda molt camí per recórrer en aquest aspecte, si ens atenem als 260 reglaments d'ús aprovats (encara no un 30% dels que són susceptibles d'aprovar-se), la dotació insuficient d'alguns serveis de català o

el fet que hi hagi encara caps de comarca que no en tenen.

Però, en dir que no s'utilitzen a fons les eines que tenen les corporacions locals, em referia als recursos propis. Per què als ajuntaments no es generalitza l'elaboració o edició de materials lingüístics en coordinació amb altres regidories i serveis de català de la zona? Per què no s'obren línies de subvencions perquè les associacions adquireixin productes informàtics en català? Per què les OMIC no inclouen en els materials de difusió dels drets dels consumidors un apartat de drets lingüístics? Per què no tots els ajuntaments utilitzen la possibilitat de donar exempcions o bonificacions a les empreses per retolar en català? En fi, una llista molt llarga de possibilitats que no han de comportar forçosament despeses, o despeses elevades.

Hi ha encara molt camí per fer, i recursos per utilitzar. Posem-nos-hi.